

TRE FRANSKA DIKTER.

I svensk tolkning av GUNNAR EKELÖF.

(Ur en på nyåret utkommande antologi.)

CHARLES BAUDELAIRE:

Aftonskymningen.

Se, kvällen är här, alla brottslingars vän:
Den kommer med smygande steg. Himmelen
Sluter sig sakta som en ofantlig bur
Och människan längtar att åter få bli djur.

Älskvärda skymning! Du sjunker till behag
För den vars trötta lemmar kan säga: "I dag
Har vi verkligen arbetat!" Kväll, du ger tröst
Åt den som när lidandets orm vid sitt bröst,
Åt vetenskapsmannen vars huvud blir tungt,
Åt arbetskarlen som somnar lugnt.

Men ovanför vaknar demonernas här
Ur dagurnas dvula och vädrar affär
Och törnar i flykten mot tak och mot väggar.
I skenet av lyktor som vindarna eggat
Tänder var gränd prostitutionens bål.
Det myllrar som myror ur springor och hål
Och alla går fram till sitt hemliga värv,
Som fiendeskaror till stadens fördärv:
Det krälar och kryper i grändernas nöd
Av mask som vill leva på Människans bröd.
På gator och torg hör man kökenas fräsa,
Orkestrarna snarka, aktörerna snäsa.
De salar där spelet har tagit sitt säte
Fylls nu med skälmar och levande bete
Och tjuvarna har varken ro eller fred:
De måste snart börja sitt arbete de med
Och fingra på läs eller treva i fickor
För att leva en tid och klä upp sina flickor.

Själ! Den är kommen, timmen som tiger!
Slut dina sinnen för sorlet som stiger:
Det är nu som de döendes smärtor förvärras

Och natten tar dem vid strupen — de spärras
Snart in i det mörker dit alla skall gå.
Hör, sjukhusen ekar av rop. Endast få
Skall samlas igen kring en välfylld terrin
Och sitta vid härden med någons hand i sin.
Och ändå har många ej haft något hem
Och livet har aldrig ens smålett mot dem.

STÉPHANE MALLARMÉ:

Suck.

Din panna, min syster, som hösten trött
Och drömmande färgar i rodnande rött,
Ditt irrande öga, som himlen för hän,
Lockar min själ, likt en sorgsen fontän
I en vemodig park, att höja sin trogna
Stråle mot himlar, som blånande mogna,
Speglar sitt svärmod i ändlösa dammar
Och sänder ett dröjande skimmer som flammor
På döende vatten där vindarna härjar
Bland irrande höstlöv som dödskampen färgar.

GUILLAUME APOLLINAIRE:

Längtan.

Min längtan är landet framför mig,
Bortom tyskarnas linjer.
Min längtan är också bakom mig,
I landet som fronten skyddar.
Min längtan är kullen därborta,
Min längtan är målet jag skjuter mot.
Och flyger min längtan bakom min rygg
Så tiger jag med det men tänker...

Kulle därborta, jag ser dig förgäves i tanken
Bortom din taggtråd, dina kulsputor och
alltför trygga fiender
Som grävt sig ned för djupt och redan är
begravna...

Skottens tarala dör bort med avståndet
Och om man vakar sent på natten
Hörs Decauwilens hostning.
Mot böljeblecket smattrar vatten
Och mot min hjälm hörs regn som smattrar.
Och jordens skri är vilt
Och man ser blixten innan man hör åskan,
Granaterna som visslar bort sitt vanvett
Och kulsputorna som tickar hänfyllt, kort
och tonlöst...

Jag längtar att få känna
Din hand i min, Main de Massiges,
Så utmärglad på kartan...

Därborta
Är skyttegravnen Goethe som jag skjutit mot...
Ja, till och med mot skyttegravnen Nietzsche
har jag skjutit,
Fullständigt likgiltig för varje storhet...

Väldsam natt, du är mörk, du är mörkblå
och full av ögonblicksguld,
Natt för ensamma män.
Natt som bebådar den 24 september:
I morgon anfall...
Väldsam natt, ditt fruktansvärt djupa skrå
blev djupare för varje stund,
Natt, du skrek som en födande kvinna,
Natt för ensamma män.